

РЕШЕНИЕ

№ 25449

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров
Людмила Коева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **4080** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Тафров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от председателя на Управителния съвет (УС) на Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез пълномощника юрисконсулт Д. Д., срещу Решение № 584 от 19.02.2026 г., постановено по административнонаказателно дело (НАХД) № 20251110212822/2025 г. по описа на съда, Наказателно отделение (НО), 10-ти състав, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН] издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на дружеството „ТРАНСАВТО“ АД с ЕИК[ЕИК] на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложена имуществена санкция в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, както и такса по чл. 10б, ал. 5 от Закона за пътищата (ЗП) в размер на 167 (сто шестдесет и седем) лева.

С касационната жалба се иска отмяна на решението, като са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, поставено в противоречие с материалния закон. Оспорва изводът на въззивната инстанция, че за нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП се издава АУАН и НП. Твърди се, че нормата на чл. 189ж от ЗДвП следва да се тълкува систематично, като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията, свързани с незаплащане на дължимите пътни

такси. На следващо място е посочено, че процесният електронен фиш е бил издаден въз основа на чл. 189ж от ЗДвП, който предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Коментира се, че наличната в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие, не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. На следващо място е изразено становище, че ЕФ е издаден съгласно утвърдените от УС на АПИ и съдържа всички задължителни реквизити, посочени в чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП. По отношение на срока по чл. 34 от ЗАНН е изложено, че сроковете са относими към АУАН и наказателните постановления, но са неприложими по отношение на електронните фишове. На последно място е посочено, че в ЗАНН не е предвиден срок, в който следва да бъде издаден и връчен ЕФ, поради което следва да бъдат приложени правилата, уредени в чл. 80 ал. 1 т. 5 и чл. 81 ал. 3 от НК. Касаторът, моли съда да отмени Решение № 584 от 19.02. 2026 г. на СРС.

В отговор на касационната жалба от „ТРАНСАВТО“ АД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Ж. Ж., чрез процесуалния си представител адв. Й. А. е изложено становище, че жалбата е неоснователна а първоинстанционното решение правилно и законосъобразно като са изложени подробни съображения в тази насока. Претендира съдебни разноски за адвокатско възнаграждение на осн. чл. 143 от АПК.

В съдебно заседание - касаторът Агенция „Пътна инфраструктура“ се представлява от юрк. Д., с представено пълномощно. Поддържа касационната жалба по съображения изложени в нея, моли да бъде отменено решението на Софийски районен съд като неправилно и незаконосъобразно. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответника - „ТРАНСАВТО“ АД редовно призован, не се представлява Постъпила е писмена молба от процесуалния представител със становище да бъде оставена без уважение жалбата на касатора, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски по предоставен списък по чл. 80 от ГПК, ведно с приложен договор за правна защита и съдействие.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като взе предвид наведените в касационната жалба доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, 14-дневен срок от процесуален представител на надлежна страна, с правен интерес от обжалването, срещу съдебен акт подлежащ на касационен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и

съответствието на решението с материалния закон.

С обжалвания съдебен акт, съдът е отменил Електронен фиш с № [ЕГН] издаден на 02.06.2022 г. издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“ за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), с който на дружеството „ТРАНСАВТО“ АД представлявано от управителя Ж. М. Ж. е било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение по чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата, както и такса по чл.10б, ал.5 от ЗП в размер на 167 лева.

За да постанови решението си въззивният съд е установил, че на 10.05.2022 г. в 07:36 часа, пътно превозно средство (ППС) – специален автомобил марка и модел „М. 2541 Л АКРОС“ с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 28 000, брой оси 3, екологична категория Евро 4, в състав с ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса на състава 40 000 се е движел в Столична община, на път А-6, км. 60+705 с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платена пътна мрежа, като за ППС частично не е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, тъй като за това ППС има Т. декларация за преминаването, но платената категория е по-малка от измерената. Нарушението е било установено с Техническо средство SCP_10192 с ID № 05573 разположено в Т. секция 10192, намираща се в С. град, в района на Чепинци, на път А-6, км. 60+705, намаляващ километър, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал. 1 от Закона за пътищата.

Предвид обстоятелството, че „ТРАНСАВТО“ АД е собственик на заснетото ППС на управителя е бил издаден ЕФ с № [ЕГН], с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП му е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500.00 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, както и е такса по чл.10б, ал.5 от ЗП в размер на 167 лева.

За да отмени оспорения електронен фиш като незаконосъобразен, въззивната инстанция е обусловила извода, че е налице съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението по чл.102, ал.2 от ЗДвП, тъй като в ЕФ липсва изпълнителното деяние по чл.102, ал.2 от ЗДвП като не е посочено дали собственикът на ППС е допуснал движението на превозното средство, както и в какво се изразява неправомерното поведение на лицето – нарушител. На второ място в мотивите си е изложил, че наказващият орган е следвало изрично да посочи каква е трябвало да бъде платената Т. такса и каква реално е била частично платената пътна такса, както и данни за изминатото разстояние, Т. сегменти сборът на изчислените за съответните Т. сегменти такси. На следващо място въззивния съд коментира и допуснато и друго съществено процесуално нарушение като е посочил, че ЕФ се издава за нарушения по чл.179, ал. 3 ЗДвП, а не като в процесния случай за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като конкретизира, че за този тип нарушения, процедурата е регламентирана в чл. 189е, ал.1 и следващите от ЗДвП и предвижда съставянето на АУАН и издаване на НП. Изложил е и мотив и че са изтекли сроковете по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, както и че административно-наказателното преследване за процесното нарушение следва да бъде погасено по давност.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Отговорността на дружеството „ТРАНСАВТО“ АД с ЕИК[ЕИК] е ангажирана за нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, извършено в качеството му на собственик на ППС, като му е наложена предвидената в чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП санкция за юридически лица в размер на 2500 лв.

Съгласно разпоредбата на чл. 167а, ал. 1 от ЗДвП, АПИ осъществява контрол върху заплащането на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата чрез електронната система за събиране на пътни такси. Според ал. 3 на същата разпоредба, електронната система документираща установените нарушения по чл. 179, ал. 3-Зв от ЗДвП, като създава доклади с приложени статични изображения – снимков материал. В административнонаказателната преписка се съдържат такива снимки, както и доклад. Съгласно чл. 189е, ал. 8 от ЗДвП докладът, както и приложеният към него снимков материал представляват доказателства за следните обстоятелства: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, както и данни, свързани с движението по участък от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, данни за липса или наличие на деклариран тол данни и наличие или липса на заплащане на дължимите такси.

Правилно районният съд е приел, че ангажирането на отговорността на нарушителя по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на ЕФ при условията на чл. 189ж от ЗДвП е недопустимо, защото разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (в приложимата към момента на издаването му редакция) ясно регламентира, че единствено при осъществяване състава на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, когато нарушението е установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Следователно отклонение от общото правило за протичане на административнонаказателното производство, чрез издаване на АУАН и НП е предвидено само при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и при констатирано нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Касае за наказателно административна дейност и не е възможно, чрез разширително тълкуване на нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, да се приеме че тя се отнася и до нарушенията по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. С оглед на горното неправилно е била ангажирана административно наказателната отговорност на дружеството по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на електронен фиш при условията на чл. 189ж от ЗДвП.

С оглед на изложеното издаденият електронен фиш се явява само на това основание незаконосъобразен и отмяната му е в съответствие с материалния закон.

Касационната инстанция намира решението за правилно като краен резултат, но следва да изложи, че неправилно въззивният съд в решението си прилага и нормата на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, според която не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН определя давностните срокове само по отношение на съставянето на АУАН и издаването на НП, но не и на електронен фиш, поради което същата е неприложима в процесния случай. Електронният фиш е приравнен на издадено НП, но само относно правните му последици.

Въззивното решение е неправилно в тази, но ЕФ следва да бъде отменен само на предходно обсъденото основание, а именно че към датата на издаване на фиша, законодателят в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (в действащата редакция преди измененията,

обнародвани в ДВ бр. 13/2024 г.) е предвидил възможност за издаването му само и единствено за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП.

Съдебният състав не приема възражението на касационния жалбоподател за основателно по отношение на изразеното становище, че погасителната давност започва да тече от момента на издаване на ЕФ, поради следното:

Според разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години от момента на довършване на престъплението. В конкретния случай административно-наказателно производство е образувано в посочения срок. Нормата на чл. 81, ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. Съгласно тази разпоредба независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80, ал. 1 НК). В конкретния случай абсолютната давност, съгласно приложимата норма на чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, е четири години и шест месеца от момента на извършване на нарушението, която не е изтекла към настоящия момент. С оглед на изложеното срокът тече от момента на установяване на нарушението, т. е от момента на регистрирането му в електронната система за събиране на пътни такси.

В допълнение касационната инстанция ще изложи и че самостоятелно основание за отмяна на обжалвания ЕФ е, че при издаването му е нарушен принципът на пропорционалност. Настоящата касационната инстанция намира, че наложеното наказание е непропорционално на тежестта на извършеното нарушение като съобразява в тази връзка Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, съгласно което член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер - дължима преценка за характера и тежестта на конкретното нарушение през призмата на фиксираната санкция в размер на 2 500 лева.

При липса на обстоятелства, които позволяват да се направи извод, че санкцията в размер на 2 500.00 лева е пропорционална на характера и тежестта на нарушението, ЕФ подлежи на отмяна и на това основание.

С оглед изложеното решението на СРС е правилно като краен резултат и като законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63д, ал. 1, предл. 2-ро от ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им - чл. 81 от ГПК, във

вр. чл. 144 от АПК. Доказаните разноси са в размер на 337 евро - приложен е договор за правна защита и съдействие, които съдът приема, че са в пределите на предвидения минимум по чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 584 от 19.02.2026 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 20251110212822/2025 г. по описа на съда, Наказателно отделение, 10-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати „ТРАНСАВТО“ АД с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя Ж. М. Ж., съдебни разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 337 евро (триста тридесет и седем) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: